

APOSTAR PER COREA DEL SUD

Començà el Mundial-86

El govern González, impulsor d'un nou patriotisme espanyol, ha fet coincidir la convocatòria d'eleccions amb el Mundial-86. Un clima d'eufòria «nacional» que molts sabran aprofitar.

Josep Orts

Dissabte, 30 de maig, a les 10 hores de Mèxic (18 hores del País Valencià), començà el compte a l'inrevés del XIII campionat mundial de futbol. L'estadi Asteca de la Ciutat de Mèxic fou l'escenari, per segona vegada —la primera havia estat en el mundial del 70— de l'acte inaugural de la festa grossa del futbol. Mèxic, *els Estados Unidos Mexicanos*, enmig d'una greu situació socio-econòmica, amb nombrosos i silencis manifestants que repeteixen *no queremos goles, queremos frijoles*, i amb el madridista Hugo Sánchez oficiant de déu salvapàtries, acull el bo i millor del futbol que hi ha sota la capa del cel.

El govern mexicà de De la Madrid espera aprofitar l'esdeveniment per rentar-se la cara davant el món. En principi, però, els seixanta mil visitants que hi esperaven, no arribaran, a tot estirar, als dotze mil, la meitat dels quals són brasilers. I el discurs presidencial de la cerimònia d'obertura ha estat rebut amb un escàndol unànime a la graderia.

Dues imatges, significatives, del Mundial-36. La primera, de la selecció espanyola; la segona, de l'alemanya.

Dues hores més tard, a les 8 del vespre del País Valencià, Itàlia s'enfrontava a Bulgària en el partit d'estrena. Poc i avorrit, el futbol exhibit per aquestes dues seleccions. Si hi hagué cap vencedor, aquests foren els búlgars que, malgrat no haver guanyat cap dels partits que han disputat mai en una fase mundial del campionat, aconseguen un merescut empat, a dos minuts del final, davant de l'actual campió del món.

Diumenge, dia 1 de juny, la selecció *espanyola* debutava enfront dels tri-

campions de Brasil (Suècia-58, Xile-62 i Mèxic-70). 1-0 fou el resultat d'un partit que no respongué a les expectatives que els mitjans de comunicació espanyols havien promès. Un equip, el brasiler, devaluat respecte a anteriors mundials, que haurà de canviar a muntó si vol assemblar-se a aquella selecció preciosa i ofensiva que meravellà a Barcelona durant el mundial del 82. I un altre equip, l'espanyol, que, malgrat presentar el millor conjunt dels darrers quaranta anys, segons paraules de Muñoz i d'Escartín, continua tenint com a única virtut una defensa dura i expeditiva, abrigada per uns mitgers que fan més quilòmetres que Vicent Belda i Marino Lejarreta. Però continua brillant per la seua absència un esquema de joc que done personalitat a l'equip de l'Espanya del 80. Potser té raó l'intel·lectual: *Espanya és una nació frustrada*. i per si hi mancava alguna cosa, Calde-

ré està malalt per una contusió de Moctezuma. Sense el catalunyès, aquesta selecció representa només l'*altra manera de ser Espanya*, la de Francisco, Señor, Michel i Butragueño. Pacència i una canya.

Irlanda del Nord (dissabte, 7) i Algèria (dijous, 12), seran els altres contrincants de l'equip espanyol, en el grup D, a la recerca de les dues places que classifiquen automàticament per a la segona ronda mundialista.

Si hi hagués travesses, apostariem per Corea del Sud. ¿i què?